सलिलोत्तरणोपायो मणी देवेन गृह्यतां ।
संसारोत्तरणोपायः सुगतो मह्यमर्प्यतां ॥ २६० ॥
इति तेनार्थितो युक्त्या जिनबिम्बं ददौ नृपः ।
वाग्मिनां कस्य सामर्थ्यं परिपन्थयितुं वचः ॥ २६१ ॥
स्वविहारेऽथ भगवान् स तेन विनिवेशितः ।
कपिशाभिः सकाशाय इव यो भाति कान्तिभिः ॥ २६२ ॥
दृश्यतेऽद्यापि कटकैरायसैः परिवेष्टितः ।
गजस्कन्धनिबद्धस्य सूचको यस्य विष्टरः ॥ २६३ ॥
अभिप्रायानुसारेण प्रकटीकुरुते प्रियं ।
अहो महाप्रभावाणां भूपतीनां वसुन्धरा ॥ २६४ ॥
अशिक्षितं कदाचित् स स्वयं दमयितुं हयं ।
निनायारण्यमेकाकी हयविद्याविशारदः ॥ २६५ ॥
दूरान्निर्मानुषे तत्र ललनां ललिताकृतिं ।
एकां ददर्श गायन्तीं नृत्यन्तीमपरामपि ॥ २६६ ॥
क्षणाच्च ते समापय्य गीतनृत्ये मृगीदृशौ ।
प्रणम्य किञ्चिदुच्छ्रित्यावपश्यद्दमयन् हयं ॥ २६७ ॥
तुरगं तं समारुह्य तत्रागच्छद्दिने दिने ।
दृष्ट्वा तथैव ते कान्ते गत्वापृच्छत् सविस्मयः ॥ २६८ ॥
तमूचतुस्ते नर्त्तक्यावावां देवगृहाश्रिते ।